

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem v Praze 10, Litevská 8/1174, proti žalovanému: **Policie České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 17. 4. 2013, č. j. PPR-3918-8/ČJ-2013-990131,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 20. 6. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 17. 4. 2013, č. j. PPR-3918-8/ČJ-2013-990131, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013, č. j. 3329/2012, kterým bylo podle ustanovení § 155 a § 156 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, přiznáno odchodné ve výši 131.144 Kč, které se vyplátí jednorázově do třiceti dnů ode dne skončení služebního poměru.

Rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru č. j. 3329/2012 bylo vydáno v souvislosti s ukončením služebního poměru J. Š. a vzniku

nároku na odchodné, které bylo přiznáno ve výši 131.144 Kč za výkon služby v trvání 16 roků, přičemž pro účely zvýšení bylo započteno 10 roků. Výše odchodného byla stanovena z průměrného hrubého služebního příjmu za předchozí 3 kalendářní roky, tj. roky 2010, 2011 a 2012, který činí 32 611 Kč.

Prvostupňové rozhodnutí bylo napadeno odvoláním s tím, že částky uvedené pro výpočet odchodného nejsou správné, neboť z potvrzení o zdanitelných příjmech odvolatele za rok 2012 vyplývá, že jeho úhrn zúčtovaných příjmů ze závislé činnosti za rok 2012 (tedy služební příjem) je stanoven částkou 2,408.114 Kč. Služební funkcionář tedy vycházel při určení výše odchodného z nesprávně určené částky, a tedy navrhuje v rámci rozhodování o odvolání rozhodnutí změnit a výši odchodného vypočíst z výše uvedené částky.

Žalobou napadeným rozhodnutím náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ve věcech služebního poměru č. j. PPR-3918-8/ČJ-2013-990131 bylo odvolání zamítnuto s tím, že podle § 166 odst. 1 zákona se za měsíční služební příjem pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka, a jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z tohoto kalendářního roku. Je-li to pro příslušníka výhodnější, zjišťuje se průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 roky.

Podmínky nároku na odchodné stanoví ustanovení § 155 služebního zákona tak, že příslušník, jehož služební poměr skončil, a který vykonával službu alespoň po dobu 6 let, má nárok na odchodné. Výměra odchodného podle § 156 odst. 1 služebního zákona činí jeden měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto příjmu. Služební zákon však stanoví pro odchodné maximální hranici (výši) výměry odchodného, což je šestinásobek měsíčního služebního příjmu.

Z předložených materiálů žalovaný zjistil, že dne 24. 10. 2012 požádal odvolatel o propuštění ze služebního poměru a na základě této žádosti bylo vydáno rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 25. října 2012, č. j. 1661/2012, jímž byl odvolatel dle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru propuštěn ke dni 31. 12. 2012. V souvislosti s propuštěním odvolatele bylo dne 2. ledna 2013 vydáno rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru č. j. 3329/2012, jímž bylo odvolateli přiznáno odchodné ve výši 131.144 Kč.

Podkladem pro rozhodnutí byl dokument „Odchodné: protokol zpracování“, z něhož vyplývá, že ve služebním poměru příslušníka Policie České republiky byl odvolatel od 1. 3. 1998 do 31. 12. 2012, tj. 16 roků a 28 dnů. Součástí je i srovnání součtu všech složek služebního příjmu v roce 2012 a v předchozích třech kalendářních letech, kdy srovnáním průměrného měsíčního hrubého služebního příjmu je pro odvolatele výhodnější částka průměrného měsíčního hrubého služebního příjmu za předchozí tři kalendářní roky, která činí 32.611 Kč. Od celkové částky odchodného byla odečtena částka 10.170 Kč, což je výše odchodného vyplacená odvolateli v minulosti. Celková částka tak činí 131.144 Kč, což je také výše odchodného přiznaná v prvostupňovém rozhodnutí.

Odvolatel poukazoval na dokument „Potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění“, kde úhrn

zúčtovaných příjmů odvolatele ze závislé činnosti za rok 2012 je stanoven částkou 2,408.114 Kč, a tvrdil, že z této částky měl být vypočítán průměrný hrubý služební příjem pro účely výpočtu odchodného.

Žalovaný k této námitce odkázal na rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 13. června 2012, č. j. 691/2012, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ředitele Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ve věcech služebního poměru ze dne 9. února 2007, č. j. 799/2007, jímž byl odvolatel podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru a řízení bylo zastaveno. Odvolateli byl v roce 2012 doplacen podle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru služební příjem z důvodu překážky (neoprávněné propuštění) ve výši 2,022.352 Kč a proplacena náhrada za nevyčerpanou dovolenou za roky 2007 až 2011. Z citovaného dokumentu vyplývá, že celkový úhrn zúčtovaných příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků za období 1. 1. do 31. 12. 2012 činí 2,408.114 Kč. V „Evidenčním listu důchodového pojištění“ odvolatele za rok 2012 je jako vyměřovací základ pro účely důchodového pojištění uvedena částka 2,406.332 Kč.

Žalovaný konstatoval, že podle § 113 zákona o služebním poměru služební příjem příslušníka tvoří a) základní tarif, b) příplatek za vedení, c) příplatek za službu v zahraničí, d) zvláštní příplatek, e) osobní příplatek a f) odměna. V tomto výčtu, který je výčtem taxativním, nejsou uvedeny žádné náhrady platu ani jiné náhrady poskytované policistovi, a tedy z toho důvodu nemohou být součástí částky, která je podkladem pro výpočet odchodného.

Žalovaný uzavřel s tím, že namítané „Potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění“ je vydáváno dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, tedy pro zcela jiné účely, stejné jako evidenční list důchodového pojištění. Každý právní předpis, který upravuje specifickou oblast, pro účely které je vydáván konkrétní „doklad“, stanoví, z jakých položek má být při jeho zpracování vycházeno. Služební zákon pro určení výše odchodného vychází ze shora uvedených kritérií, které také pro stanovení jeho výše byly použity. Určení výše jak odchodného, tak i průměrného hrubého služebního příjmu, je v souladu s platnou právní úpravou.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti.

Namítal, že podle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru, příslušník má po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu. Ustanovení § 155 a 156 téhož zákona nikterak nekategorizují druhy služebních příjmů, které jsou rozhodné pro výpočet odchodného. Mechanismus výpočtu výsluhových nároků dle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru stanovuje výjimky stran výpočtu výsluhových nároků v odst. 2 až 4, a že tyto výjimky se však nevztahují k služebnímu příjmu žalobce dle § 124 odst. 9 téhož zákona.

Žalobce namítal, že služební funkcionář rozhodující o stanovení výše odchodného nesprávně vycházel z částky pro účely stanovení výše odchodného ve výši 1,162.225 Kč za poslední tři roky, že tato částka nesprávná, neboť služební příjem žalobce jen za rok 2012 činil 2,408.114 Kč.

Žalobce dále uváděl, že podal podnět ministru vnitra prostřednictvím náměstka policejního prezidenta pro vnější službu k realizaci přezkumného řízení ve věci služebního poměru ze dne 24. 4. 2013, a že podnětu nebylo vyhověno funkcionářem I. stupně vrchním státním radou plk. Mgr. Bc. T. T., který přípisem ze dne 24. 4. 2013 sdělil, že podnět postoupil ministru vnitra, když odvolací orgán v dané věci dosud nijak nejednal.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 3. 9. 2013 navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Konstatoval, že je nesporné, že žalobci v roce 2012 vyplacen služební příjem 2,408.114 Kč, a že žalobce měl nárok na odchodné, které bylo podle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru vypočteno za roky 2010, 2011 a 2012, kdy průměrný měsíční služební příjem činil 32.611 Kč. Žalobce měl nárok po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za období ode dne 15. 2. 2007 do dne 15. 6. 2012 na služební příjem. Vyplacení služebního příjmu ve výši 2,408.114 Kč v roce 2012 neznamena, že celá tato částka bude započítána do průměrného hrubého služebního příjmu pro účely stanovení výše odchodného, tato částka sice žalobci vyplacena jednorázově zpětně v roce 2012, ale služební příjem mu byl poskytnut za každý den, ve kterém v uvedeném období nevykonával službu. Z ustanovení § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru je zřejmé, že v daném případě nemůže být při výpočtu měsíčního služebního příjmu zohledněno období let 2007 až 2009. Pokud průměrný služební měsíční příjem za rok 2012 zjištěn ve výši 32.009 Kč, byl správně použit měsíční služební příjem ve výši 32.611 vypočtený za roky 2010 až 2012. Požadavek žalobce, aby se při výpočtu odchodného vycházelo z částky 2,408.114 Kč, nemá oporu v zákoně. Ministr vnitra dospěl ke stejnému závěru v přezkumném řízení, což žalobci sdělil dopisem ze dne

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem souhlasil ve své žalobě a žalovaný k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se nevyjádřil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zdejší soud v právní věci žalobce již rozhodoval, a to nejprve rozsudkem ze dne 1. 7. července 2010, č. j. 8 Ca 260/2007 - 39, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. října 2011, č. j. 4 Ads 43/2011 – 68, v němž tento soud judikoval:

„Usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, které nabylo právní moci dne 16. 1. 2007 a jímž bylo podle § 223a odst. 1 a § 307 odst. 2 trestního řádu podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro trestný čin výtržnictví, kterého se žalobce dopustil dne 3. 12. 2005, nepředstavuje důvod pro propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, který nabyl účinnosti až dne 1. 1. 2007, neboť delší z obou prekluzivních lhůt, v níž mohl být žalobce jakožto policista propuštěn ze služebního poměru stanovená v § 106 odst. 3 zákona č.

186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, účinného do 31. 12. 2006 (jednorroční objektivní lhůta), uplynula dnem 3. 12. 2006 a jejím uplynutím zanikla možnost propustit policistu z důvodu spáchání shora uvedeného trestného činu.“

Městský soud v Praze poté ve věci rozhodnul znovu rozsudkem ze dne 22. února 2012, č. j. 8 A 369/2011 – 102, tak, že rozhodnutí Policie České republiky, ředitele služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru číslo 582/2007 ze dne 21. června 2007 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Následně rozhodnutím ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 13. 6. 2012, č. j. 691/2012, bylo zrušeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ve věcech služebního poměru č. 799/2007 ze dne 9. 2. 2007, kterým byl podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, žalobce propuštěn ze služebního poměru, neboť usnesením Okresního soudu v Opavě zn. 19T 68/2006-154, které nabylo právní moci dne 16. 1. 2007, bylo podle § 223a odst. 1 a § 307 odst. 2 trestního řádu podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona a podle § 307 odst. 2 trestního řádu byla stanovena zkušební doba v trvání 1 roku. Řízení ve věcech služebního poměru bylo zastaveno.

Podle § 113 zákona o služebním poměru služební příjem příslušníka tvoří:

- a) základní tarif*
- b) příplatek za vedení,*
- c) příplatek za službu v zahraničí,*
- d) zvláštní příplatek,*
- e) osobní příplatek a*
- f) odměna.*

Podle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru příslušník má po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu.

Podle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru za měsíční služební příjem se pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z tohoto kalendářního roku. Trval-li služební poměr po dobu kratší než 1 rok, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z celé doby trvání služebního poměru. Je-li to pro příslušníka výhodnější, zjišťuje se průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 24. 10. 2012 požádal žalobce o propuštění ze služebního poměru. Služební poměr žalobce skončil dne 31. 12. 2012. Rozhodnutím ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 2. 1. 2013 bylo žalobci přiznáno podle ustanovení § 155 a 156 zákona o služebním poměru od 1. 12. 2012 odchodné ve výši 131.144 Kč. Žalobce byl

ve služebním poměru příslušníka Policie České republiky od 1. 3. 1998 do 31. 12. 2012, tj. 16 roků a 28 dnů. Průměrný hrubý měsíční příjem žalobce za předchozí tři kalendářní roky, tj. roky 2010, 2011, 2012, činil 32.611 Kč a odchodné činí 4 a 1/3 násobek měsíčního služebního příjmu. Od celkové částky odchodného byla odečtena částka 10.170 Kč, což je výše odchodného vyplacená odvolateli v minulosti. Celková částka tak činí 131.144 Kč.

V inkriminované věci bylo tedy žalobci přiznáno odchodné ve výši 131.144 Kč, které bylo vypočteno z průměrného služebního příjmu poskytovaného žalobci za předchozí tři kalendářní roky přede dnem skončení služebního poměru. Žalobce je ale přesvědčen o tom, že odchodné mělo být vypočteno z průměrného měsíčního příjmu za rok 2012, který byl pro něj nejprůběžnější, neboť podle úhrnů služebních příjmů uvedených na evidenčních listech důchodového pojištění za jednotlivé roky činil v roce 2012 úhrn jeho započitatelného příjmu, tedy i vyměřovací základ, celkem 2,406.332 Kč.

Z obsahu napadených rozhodnutí je patrné, že žalobci byl v roce 2012 zpětně v roce 2012 doplacen podle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru služební příjem z důvodu překážky (neoprávněné propuštění) ve výši 2,022.352 Kč a proplacena náhrada za nevyčerpanou dovolenou za roky 2007 až 2011. To podle žalovaného vysvětluje rozdíl mezi výší vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění vykázaného na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2012 a výší průměrného služebního příjmu, ze kterého bylo žalobci správním orgánem vypočteno odchodné, na což poukazuje žalobce.

Žalovaný vycházel z ustanovení § 6 zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, dle kterého rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, je kalendářní měsíc, za který se pojistné platí, pokud se dále nestanoví jinak. Podstatné je, že z doplaceného služebního příjmu bylo pojistné zaplacené za rok 2012, a proto byl doplatek vykázan na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2012.

Správní orgány v inkriminované věci rozpočítaly doplacení služebního příjmu a proplacení náhrady za nevyčerpanou dovolenou za roky 2007 až 2011, vyplacené v roce 2012 na jednotlivé roky, za které příslušelo, a dospěly k závěru, že je nutno odchodné vypočítat z průměrného hrubého služebního příjmu za předchozí tři kalendářní roky.

Městský soud v Praze postup žalovaného považuje za jediný možný, neboť je zcela v souladu se zákonem o služebním poměru, neboť toto doplacení služebního příjmu a náhrady za nevyčerpanou dovolenou za roky 2007 až 2011 jako celek nelze s ohledem na jejich charakter zařadit jako součást služebního příjmu žalobce pouze za rok 2012, jak se domáhá žalobce v podané žalobě.

Argumentoval-li žalobce, že toto doplacení bylo součástí zdanitelných příjmů právě za rok 2012, je nutno konstatovat, že smysl a účel právní úpravy v zákoně o daních z příjmů a v zákoně o služebním poměru je odlišný a každý z těchto předpisů vychází z jiné koncepce. Příjem ve smyslu zákona o daních z příjmů a „průměrný hrubý služební příjem“ ve smyslu ustanovení § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru jsou odlišné pojmy.

Žalobce také poukazuje na rozdíl mezi výší vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění vykázaného na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2012 a

výši průměrného služebního příjmu, ze kterého mu bylo žalovaným správním orgánem vypočteno odchodné a dovozuje z toho, že nesprávný výpočet odchodného. K tomu je nutno uvést, že ustanovení § 6 zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti uvádí, že rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, je kalendářní měsíc, za který se pojistné platí, pokud se dále nestanoví jinak. V případě žalobce není sporu o tom, že z doplatku služebního příjmu bylo pojistné zaplacen za rok 2012, a proto byl doplatek vykázán na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2012.

Městský soud v Praze své závěry opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2015, č. j. 7 As 289/2015-23, v němž bylo judikováno: „Ustanovení § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být vykládáno v souladu s jeho doslovným zněním tak, že pro určení výše výsluhového příspěvku je rozhodné, jaký příjem byl (bývalému) příslušníku bezpečnostního sboru poskytnut za rozhodné období, nikoliv jaký příjem mu byl poskytnut v rozhodném období. Je-li tedy doplatek služebního příjmu za období od srpna 2008 do srpna 2011 poskytnut v roce 2011 a lze-li jednoznačně určit jeho části, které přísluší za jednotlivá dílčí období, není tento doplatek jako celek součástí příjmu za rok 2011. Součástí příjmu za rok 2011 je pouze ta část doplatku, která přísluší za tento rok.“

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku mj. uvedl, že již samotný text ust. § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru podporuje závěry správních orgánů, že není rozhodné, kdy byl doplatek vyplacen, nýbrž za jaké období přísluší. Zákon totiž výslovně hovoří o tom, že rozhodným je příjem „poskytovaný za“ určité období (předchozí rok, resp. předchozí tři roky). Již proto nemůže být rozhodné, jaký příjem byl stěžovateli poskytnut v roce 2011, nýbrž jaký příjem mu byl poskytnut za rok 2011. Doslovné znění zákona jednoznačně činí vazbu mezi službou vykonanou v daném roce a odměnou za tuto službu. Doplatek za období od srpna 2008 do srpna 2011 byl přitom pouze z části odměnou za službu vykonanou v roce 2011. Tuto část bylo možné zcela jednoznačně určit a správní orgány tak také učinily.

Tento výklad je přitom zcela logický, neboť v opačném případě by bylo nutno do příjmu za rok 2011 nutno započítat příjem vyplacený v lednu 2011 za prosinec 2010 a naopak nebrat v úvahu příjem za prosinec 2011, neboť ten byl vyplacen v roce 2012. Že je do příjmu za rok 2011 naopak nutno započítat příjem za prosinec 2011 a nikoliv za prosinec 2010 přitom berou jako zcela samozřejmé nejen správní orgány, ale také stěžovatel.

Je přitom možno poukázat na ještě absurdnější důsledek stěžovatelovy interpretace. V případě, že by se stěžovatel zpětného doplacení svého zákonného nároku nedomohl již v roce 2011, ale přes veškeré úsilí až dodatečně (například poté, co by se svého nároku domohl až soudně), měl by být ve světle úvah stěžovatele jeho výsluhový příspěvek vypočítán z nižší částky, než činil jeho zákonný nárok. Jinými slovy by stát těžil ze svého protiprávního jednání, konkrétně z toho, že v rozhodné době stěžovateli v rozporu se zákonem vyplácel nižší příjem. Naproti tomu interpretace použitá správními orgány a městským soudem, ke které se kloní také Nejvyšší správní soud, zaručuje, že výsluhový příspěvek bude vypočítáván vždy ze zákonného nároku, neboť dodatečně vyplacený doplatek bude nutno rozpočítat na jednotlivá měsíční období, za která příslušel. Nejde v žádném případě o situaci, kdy by omyl zaměstnavatele šel k tíži zaměstnance, jak tvrdí stěžovatel. Pouze nedochází k tomu, že by zaměstnanec z omylu zaměstnavatele těžil. Zaměstnanec si zachovává svůj zákonný nárok a není uvedenou interpretací nijak postižen.

Nelze přitom interpretaci právní úpravy ad hoc přizpůsobovat podle toho, který výklad je v tom kterém konkrétním případě pro (bývalého) příslušníka bezpečnostního sboru příznivější. Interpretace by měla být jednotná a předvídatelná. Nejvyšší správní soud se proto kloní k závěru, že § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být vykládán v souladu s jeho doslovným zněním tak, že pro určení výše výsluhového příspěvku je rozhodné, jaký příjem byl (bývalému) příslušníku bezpečnostního sboru poskytnut za rozhodné období, nikoliv jaký příjem mu byl poskytnut v rozhodném období. Pouze tak lze zaručit rovnost všech (bývalých) příslušníků bezpečnostních sborů, bez ohledu na to, kdy se domůžou dodatečného doplacení jejich zákonného nároku.

Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené za to, že ust. § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru nastolenou otázku výslovně upravuje. Není-li v aplikované právní úpravě žádná mezera, kterou by bylo potřeba vyplnit, není namístě se uchýlovat k použití analogie. K poukazu stěžovatele na odlišnou právní úpravu v jiných právních předpisech, lze proto toliko konstatovat, že odlišná úprava obdobných právních institutů v různých právních předpisech, není v právu ničím ojedinělým. Kromě toho nelze zcela souhlasit, že by ve stěžovatelem uváděných případech šlo o srovnatelné situace.

Předně účel zákona o daních z příjmů, občanského zákoníku, občanského soudního řádu, exekučního řádu či insolvenčního zákona na straně jedné a zákona o služebním poměru na straně druhé je zcela odlišný a vychází z jiné koncepce (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 3 As 166/2014 - 28, dostupný na www.nssoud.cz). Kromě toho tyto právní předpisy ani neobsahují srovnatelný institut jako průměrný hrubý služební příjem. Stěžovatel pouze v podstatě tvrdí, že pro účely jiných právních institutů je rozhodná vyplacená částka a nikoliv zákonný nárok. Nutno však podotknout, že se skutečně jedná o zcela odlišné právní instituty, jejichž podstatou vůbec není výpočet průměrného příjmu. S ohledem na existenci samostatné právní úpravy výsluhového příspěvku v zákoně o služebním poměru nelze bez dalšího analogicky dovozovat odlišná pravidla z jiných právních předpisů, které nadto nemají žádnou vazbu na právní úpravu výsluhového příspěvku.

Přestože citované závěry Nejvyššího správního soudu se týkají výsluhového příspěvku, lze beze zbytku vztáhnout i na projednávanou věc, tj. odchodné, neboť v obou případech se jedná o postup podle zákona o služebním poměru a konkrétně jde o měsíční služební příjem pro účely stanovení výše výsluhových nároků.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková